

Ja, for hvis vi kan si at vi gikk den første delen av bersrennløypa i følge med An-Magritt, så kan vi med like stor rett si at vi på den siste etappen har som følgesvenner presten Benjamin Sigismund og hans klokker, den livskloke smeden Ol-Kanelsa. Det var riktignok en midtsommerdag de to vandret hit opp til Arvedal, men vi kan likevel ha en følelse av å gå i fotefarene deres.

Ellers må vi vel si at den etappen som nå står igjen, ikke er så spekket med Falkberget-minner. En episode vil du kanskje huske: den fornøyelige scenen der presten og klokkeren tar seg et bad nede ved Orvos-brua.

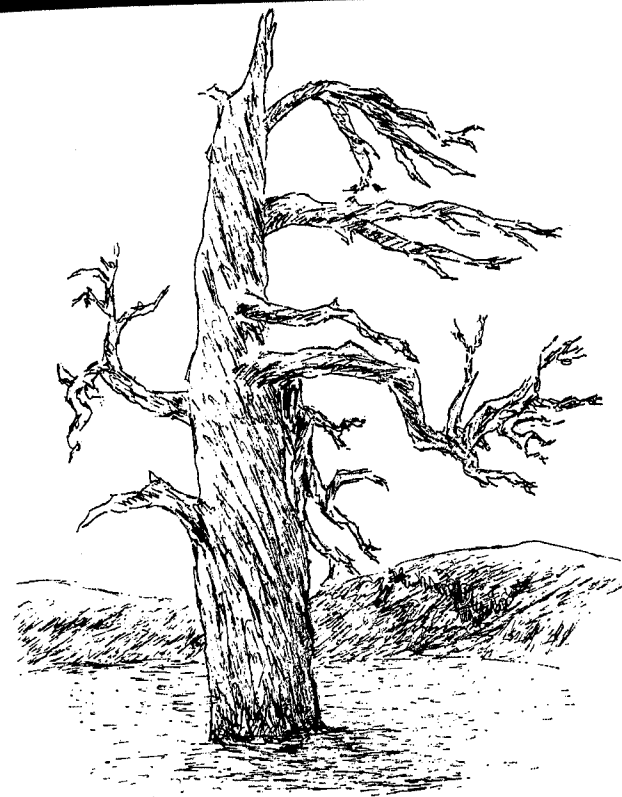
Men på vei opp myrdraget mot Vola er det trolig mer vår tids fjell-landskap og Bergstaden i arkitekturvernåret 1975 som opptar tankene.

Likevel: fins det en skitur som kan romme så mange minner fra bøkens verden og gi så mye av litterær gjenopplevelse, — som nettopp denne?

Seks av Johan Falkbergets romaner har vi vært i nær kontakt med: Foruten de to om Halgutusve-folket, er det «Sol», og de tre siste store romanene: «Den fjerde nattevakt», Christianus Sextus» og «Nattens brød». Under veis har vi også streifet et ukjent antall av Falkbergets mindre fortellinger.

Mange vil kjenne seg igjen, kanskje hele veien, på denne turen gjennom Johan Falkbergets rike.

De som ikke har prøvd løypa, skal unne seg den opplevelsen det er å møte fjellet på denne måten: ett av de fineste og mest skiftende landskaper i Trøndelags rike fjellverden. Og et landskap som er tettere befolket med minner og tradisjoner om diktning og arbeidsliv enn noe annet sted i den norske fjellheimen.

Gamle gubber

På turer i fjellet har sikkert alle stanset ved gamle furukrager som står der med tørre sprikende grener og er vadmelsgrå fra rot til topp. De er maleriske og monumentale og de synes alle å ha en historie å fortelle. De begynte sitt liv da våre oldefedre med mange tipper foran levet og siden har de stått på sin plass og sett slekter i mange ledd ferdes i terrenget. Det kunne være krøtter på beite, markaslått eller jakt og fiske som trakk folk tilfjells. Vokste furuen langt fra bygda var risikoen for å bli hugget liten. Da kunne furuen stå der og la livet langsomt ebbe ut. Vær og vinn grånet kjempen, men der var god marg i skrotten og slike grå gubber kan bli stående i hundre år. De vitner om et langt perspektiv i tilværelsen. For alle som føler respekt for alderdommens verdighet, er det naturlig å stanse et øyeblikk ved den gamle gubbe og betrakte ham i ærbødighet.

Men en dag må selv den seigeste furu segne om. Lyng og mose vil tilslutt dekke gubben, men ennå i mange år vil man se at her hviler en av fjellets gamle kjemper.